

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านไร่เมณฑา ราชบุรี
๒๔ ก.พ. ๒๕๕๘

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ บ้านไร่เมณฑา ราชบุรี ๒๔ ก.พ. ๒๕๕๘

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันอังคารที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์
ประธานมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะวิทยากร ผศ. อรรถพร
หอมจันทร์ อ.สงบ เชื้อทอง อ.ธีรพันธ์ ครองยุทธ อ.ธนิต ชื่นสกุล อ.ธิดารัตน์ หอมจันทร์
และ อ.คำปิ่น อักษรวิสัย ได้รับเชิญจาก พันตำรวจเอก ปรชัญชัย และคุณสุภัทรา
ใจชาญสุขกิจ เพื่อไปสนทนาธรรม ณ บ้านไร่เมณฑา ตำบลดอนแร่ อำเภอเมือง จังหวัด
ราชบุรี ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ - ๑๖.๐๐ น.

ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๒ ที่ท่านเจ้าภาพกราบเรียนเชิญท่านอาจารย์และคณะวิทยากรไปสนทนาธรรม ในครั้งนี้มีผู้สนใจสอบถามปัญหาในเรื่องของพระวินัยที่สังคมกำลังให้ความสนใจ

สนใจในปัญหาการประพฤติปฏิบัติที่เป็นไปของพระภิกษุในปัจจุบัน ซึ่งเป็นกิจหน้าที่ของพุทธบริษัท ที่ควรจะได้มีการศึกษาพระวินัย เท่าที่จะเป็นประโยชน์ เท่าที่จะเข้าใจได้ เพื่อมีความเข้าใจที่ถูกต้อง และเป็นไปเพื่อเกื้อกูลกันในระหว่างบรรพชิตกับคฤหัสถ์ เพื่อประโยชน์คือ การขัดเกลาละคลายจากกิเลส อกุศลธรรมทั้งมวล มิใช่เพื่อการประพฤติเป็นไป ในความติดข้องต้องการเพิ่มพูนกิเลส ด้วยความไม่รู้ ด้วยความไม่เป็นผู้ตรงและไม่จริงใจ ที่จะประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย ที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้เพื่อเกื้อกูลแก่ผู้ที่สละอาคารบ้านเรือน สู่เพศบรรพชิต เพื่อแสวงหาความหลุดพ้น ในพระธรรมวินัยของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งมีแต่จะเป็นโทษ

ต่อบุคคลนั่นเอง หากมิได้ประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย หาใช่ใครอื่น เมื่อเป็นพุทธบริษัท ที่มีการศึกษาและเข้าใจพระธรรมวินัย ก็ย่อมจะเป็นประโยชน์ ในการที่จะช่วยรักษาความบริสุทธิ์ของพระศาสนาให้ดำรงต่อไปได้ มิใช่การทอดทิ้ง ไม่ใส่ใจ ทั้งมิใช่การพูดการวิจารณ์ไปต่าง ๆ ตามความคิดของตนเอง โดยไม่ศึกษาให้เข้าใจจริง ๆ

ความเข้าใจที่ถูกต้องจริง ๆ ในพระธรรมและพระวินัย ที่ประทานไว้แล้วเท่านั้น ที่จะดำรงความบริสุทธิ์ของพระศาสนาให้มั่นคงยั่งยืนต่อไปได้

ขออนุญาตนำความการสนทนาบางตอนในวันนั้นมาให้ทุก ๆ ท่านได้พิจารณา ซึ่งเมื่อได้อ่านและทบทวนให้เข้าใจจริง ๆ แล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ทุกท่านจะได้รับประโยชน์ และได้ข้อคิดจากคำที่ท่านอาจารย์กล่าว ซึ่งจะเห็นถึงความลึกซึ้งของพระธรรมวินัย ที่เป็น

เครื่องชี้วัดถึงบุคคล ที่ก้าวเข้าสู่พระธรรมวินัยของพระตถาคตว่า เป็นผู้ที่ตรงและจริงใจที่จะก้าวเข้าสู่พระศาสนา เพื่อการสิ้นกิเลสหรือไม่ประการใด? หรือเป็นผู้ที่ไม่มีความตรงและจริงใจ ที่จะประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัย เป็นภิกษุผู้ทุศีล ที่รังแต่จะทำร้ายและบ่อนทำลายพระศาสนาให้เสื่อมลงโดยลำดับ หาใช่การกล่าวอ้างว่าเป็นผู้ที่รักษาพระศาสนาแต่อย่างใดไม่

อ.ธีรพันธ์ :

เมื่อได้ยินได้ฟังไม่ว่าเรื่องใดก็ตาม ถ้าเป็นพุทธศาสนิกชน คือเป็นผู้ที่มีปัญญา ไม่เชื่อง่าย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม ที่ได้ยิน ได้ฟังมา ก็ควรที่จะพิจารณาโดยถูกต้อง ก่อนที่จะกล่าวอะไรออกไป ก็ต้องดูว่า มีเหตุผลหรือว่ามีหลักฐานข้อมูลที่แน่ชัด ตรงตามนั้นจริงหรือไม่? เพราะว่าไม่ใช่ใครกล่าวมา ตามข่าวที่เขาโหมกระพือมาก็โอนเอียงไปตามนั้น โดยที่ไม่มีการพิจารณาเลย ไม่ใช่อย่างนั้น แต่ต้องมีเหตุผล มีข้อมูล ที่ยอมรับว่าเป็นความจริง และ

ไม่ใช่รับฟังแค่นั้น พุทธศาสนิกชนก็เป็นผู้ที่เห็นคุณค่าของพระศาสนา คงไม่อยู่เฉย ไซ้ไหม? ไม่ใช่เรื่องหนึ่งเรื่องใดผ่านมาก็เหมือนกับไม่มีอะไร เป็นเรื่องของสงฆ์ที่จะจัดการ แต่ความจริงแล้ว เป็นเรื่องของความจริงที่ว่า คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ที่จะรักษาไว้ ถ้าไม่มีการเห็น ว่า สิ่งใดถูก สิ่งใดผิด ไม่สามารถที่จะแยกแยะได้ ก็เหมือนกับเป็นการให้พระศาสนาเสื่อมลงเร็วขึ้น

เพราะฉะนั้น ก็ควรที่จะศึกษา และพิจารณาโดยถูกต้อง อันไหนที่เป็นเรื่องจริง หรือว่าขัดต่อพระธรรมคำสอน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการที่พระภิกษุ ต้องโทษอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็จะต้องมีมูล มีเหตุ และถ้าต้องโทษจริง ก็ต้องเป็นไปตามนั้น จะมากลับทวนคำ หรือว่ามาเพิกถอนในภายหลัง ก็ไม่ถูกต้อง ความจริง เป็นอย่างไร ก็เป็นอย่างนั้น ในเรื่องนี้ ก็ขอกราบเรียนท่านอาจารย์ ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ด้วยครับ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ก็อย่างที่คุณธีรพันธ์ได้กล่าวแล้ว คือ เป็นผู้ที่ตรงต่อพระธรรม เพราะฉะนั้น การที่จะรู้ว่า อะไรถูก อะไรผิดอย่างไร? ก็ต้องเป็นผู้ที่ศึกษาธรรมะให้เข้าใจจริง ๆ

อ.ธีรพันธ์ :

ก็ต้องศึกษาธรรมะให้เข้าใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อย่างเช่น พระวินัย ก็ควรที่คฤหัสถ์ ควรจะศึกษาไว้บ้าง เพราะว่า อย่างน้อย ก็เกี่ยวกับ การที่จะอยู่ร่วมกันระหว่างพุทธบริษัท เพราะว่า ไม่ว่าจะเป็นภิกษุหรือว่าชาวบ้าน ก็ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน เพราะฉะนั้น ชาวบ้านก็มีส่วนที่ให้พระศาสนาดำรงอยู่ หรือว่า เป็นไปอย่างถูกต้อง โดยที่ไม่ใช่ ปล่อยไป ใครว่าอย่างไร ก็คิดว่าเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น ควรที่จะเห็นคุณค่าของการได้เรียน ได้ศึกษาพระวินัยด้วย

ถ้าไม่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น ก็คงจะไม่มีอะไร ใช่มั้ย? แต่ความจริง ถ้ามีเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้ว ก็ยังไม่สามารถที่จะตัดสิน ว่าอะไรถูก อะไรผิด ควรที่จะศึกษาวินัย ในส่วนที่คฤหัสถ์สามารถศึกษาได้ ก็จะเป็นการส่งเสริมพระศาสนาในทางที่ถูกต้อง ไม่ส่งเสริมคนผิด

คุณหมอทวีป :

กราบเท้าท่านอาจารย์ที่เคารพ กราบเรียนท่านผู้ฟังทุกท่าน คือ จะขออนุญาต ที่จะไม่กล่าวถึงใครเลย สมมุติว่า ตัวกระผมเป็นพระ ถ้าเรามีที่ดิน เราซื้อที่ดินสักแปลง ใช้ในชื่อของเรา และต่อไป เราโอนให้คนอื่น ทั้งที่ถ้าเป็นพระ ก็ไม่ควรจะทำ ทีนี้ ถ้าเราโอนให้คนอื่น ขณะที่อกุศลกรรมบถที่เราทำ ครบ (องค์) แล้ว ต่อมาอีก ๗ วัน ๗ ปี หรือ ๗ เดือน เราไปโอนให้คนอื่น ถือว่า ผิดพระวินัยไหมครับ?

ท่านอาจารย์ :

ที่จริง "พระธรรม" ไม่ได้สำหรับบุคคลหนึ่ง บุคคลใด โดยเฉพาะ แต่สำหรับทุกคน โดยเฉพาะผู้ที่ เป็นพระภิกษุ ก็จะต้องรู้จักประสงค์ ของการเป็นพระภิกษุ ว่าเพื่ออะไร? แล้วก็ต้องประพฤติ ปฏิบัติ ตามพระธรรมวินัย ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ทรงบัญญัติ ด้วยพระองค์เอง มิฉะนั้นแล้ว ก็ไม่เป็นการเคารพ แล้วก็ไม่ใช่ว่าเป็นผู้ที่เคารพในพระรัตนตรัย

เพราะฉะนั้น จึงจำเป็น ที่วัดไหนก็ตาม พระรูปไหนก็ตาม ไม่ใช่เฉพาะที่หนึ่งใด ที่จะต้องมีความจริงใจ ที่จะขัดเกลาจิตใจ ในเพศบรรพชิต ด้วยการรักษาพระวินัย ด้วย เพราะฉะนั้น ตั้งแต่คำแรก ที่เอ่ยว่า ชื่อที่ดิน หรือว่า มีผู้ถวาย หรืออะไรทั้งหมด ฟังแล้วก็ควรที่จะเข้าใจแต่ละคำ ตั้งแต่ต้น เพื่อที่จะได้รู้ว่า ผิดตั้งแต่เมื่อไหร่? และ ผิด

อย่างไร? มาก น้อย แค่นั้น? ด้วย ไม่ใช่ประมวลมา แล้ว
ก็กล่าวว่า ผิด แต่ว่าสิ่งที่ผิด ต้อง ผิด !!! แม้เพียงเล็กน้อย
ก็ต้องผิด !!! เพราะฉะนั้น พระ สามารถที่จะซื้อที่ดินได้
หรือเปล่า? ไม่ทราบคุณหมอกล่าวถึง พระซื้อที่ดินหรือ
เปล่าคะ?

คุณหมอทวีป :

พระซื้อที่ดิน ครับ

ท่านอาจารย์ :

ต้องถามผู้ที่เข้าใจพระธรรมวินัย ขอเชิญอาจารย์สงบ ค่ะ

อ.สงบ :

นมัสการพระคุณเจ้า ขออนุญาตท่านอาจารย์ เรื่องของ
ภิกษุจะมีสมบัติอะไรได้ไหม? แบบคฤหัสถ์ ไม่ได้ !!! ถ้า
ภิกษุจะรับที่ (ดิน) ในนามภิกษุ ก็ไม่ได้ จะโอนที่ ก็ไม่ได้
ถ้าไปโอน ก็คงเป็น โอนในนามของ "นาย" คือ เป็น
คฤหัสถ์ อันนี้เป็นหลักการ แล้วก็ ในมัชฌิมคัมภีร์ ก็ห้ามที่
จะต้องรับนา สวน ไร่ ไรโค กระบือ รับบุตรสาว บุตรชาย
อะไรต่ออะไร ก็ห้ามทั้งนั้น นี่คือ เป็นการบริสุทธิ ของพระ
วินัย ที่พระพุทธองค์ทรงประทานไว้ และภิกษุ ผู้สละแล้ว

ซึ่งทุกสิ่ง ก็จะต้องประพटीให้บริสุทธิ์ตามนั้น ในกรณีซึ่ง
โอรน ก็ไม่ได้เป็นในนามของภิกษุแล้ว และรับ ก็รับไม่ได้ ก็
เป็นอาบัติทุกกฏอยู่แล้ว ทำไม่ได้ครับ

- คุณหมอทวีป :** ขออนุญาตถามต่ออีกนิด ถ้าที่นั่นเป็นที่มรดก ยกให้
ลูกหลาน แต่ลูกหลาน มาเป็นพระ
อ.สงบ : แม้จะเป็นที่มรดก ถ้าไปรับโอรน ก็รับในนามของ "นาย"
เป็นภิกษุไม่ได้ เพราะภิกษุ จะทำนิติกรรมไม่ได้เลย
คุณหมอทวีป : แต่ถ้าเกิดโอรนไปแล้ว ที่นั่นจะเป็นของสงฆ์หรือไม่?
อ.สงบ : ถ้าภิกษุรับมา เป็นของสงฆ์อยู่แล้ว ในกรณีซึ่งบริหาร
เล็ก ๆ น้อย ๆ จะเป็นของผู้ที่อุปัฏฐาก ส่วนซึ่งเป็น
อสังหาริมทรัพย์ทั้งหลาย ก็จะต้องเป็นของสงฆ์

- คุณหมอทวีป :** ถึงแม้จะเป็นที่มรดก
- อ.สงบ :** ถ้าโอนมาในนามของ "นาย" ถ้ารับในนามของนาย ก็ไม่
เกี่ยวกัน แต่ว่า ท่านรับไม่ได้อยู่แล้ว
- ท่านอาจารย์ :** สงสัยค่ะ เป็นพระ แล้วไปรับในนามของ "นาย" ได้หรือ?
- อ.สงบ :** ในทางนิติกรรมของบ้านเมือง จะต้องเป็นนาย แต่ใน
นามของภิกษุ รับไม่ได้ เป็นโมฆะ
- ท่านอาจารย์ :** ไม่ใช่ภิกษุ นะคะ
- อ.สงบ :** ไม่ใช่ภิกษุ ถ้าภิกษุ จะรับ โอน ไม่ได้ เพราะ ภิกษุจะไม่มี
มรดกอะไร
- คุณหมอทวีป :** แล้วถ้าเกิดพระภิกษุองค์นั้น มรณภาพ ถ้าเป็นนาย ที่ดิน
นั้น จะตกเป็นของวัด หรือของเครือญาติ
- อ.สงบ :** ก็เป็นของเครือญาติ เพราะว่า เป็นนาย

- ท่านอาจารย์ :** แต่ที่จริง ชัดกันมากเลย กับการที่จะเป็นพระภิกษุ ต้อง
สละหมด "บรรพชา" ไม่เหลือเลย ไม่ว่าจะเป็นเงินใน

ธนาкар หรือว่าที่ดิน หรือว่าอะไรทั้งหมด ใช่ไหม?
 เพราะฉะนั้น บุคคลนั้น ที่จะเป็นผู้ที่รับที่ดิน สมควรที่จะ
 ลาสิกขาบท เป็นนายจริง ๆ จึงสมควรที่จะรับ เพราะเหตุ
 ว่า จะเป็น "นาย" เวลาจับ แล้วจะเป็นภิกษุในเวลาอื่น มี
 หรือ?

อ.สงบ :

ส่วนใหญ่ จะเป็นแบบนั้น เป็นนิติกรรมอำพราง ก็คือ ใน
 กรณีที่เป็นภิกษุอยู่ แต่เพื่อที่จะให้การโอน ถูกต้องตาม
 กฎหมาย ก็จะใช้คำว่า "นาย"

ท่านอาจารย์ :

แต่ก็เป็นผู้ที่สละแล้ว จะรับได้หรือ? ไม่ว่าจะเป็น...

อ.สงบ :

ตามหลักพระวินัย ก็คือ รับไม่ได้

ท่านอาจารย์ :

คะ เพราะฉะนั้น ไปเป็นนายได้อย่างไร? ไม่เข้าใจตอน
 ที่ว่า จากภิกษุแล้วไปเป็นนาย เพื่อที่จะทำนิติกรรม

อ.สงบ :

ในตอนโอน ก็คือ เป็นภิกษุ แต่ว่า ในการที่จะทำการโอน
 ใช้คำว่า นาย

ท่านอาจารย์ :

ก็หมายความว่า ลาสิกขา จึงจะเป็นนาย

อ.สงบ :

โดยพฤติกรรม เป็นเช่นนั้น แต่โดยนิตินัย ก็จะทำกรโอิน
โดยใช้คำว่า "นาย"

- ท่านอาจารย์ :** ถ้าเป็นผู้ที่สุจริตใจจริง ๆ ในการที่จะดำรงเพศบรรพชิต ก็
ต้องไม่รับ เพราะว่าสละแล้ว ใครจะรับก็รับไป บุคคลนั้น
ไม่สมควรที่จะมีสิทธิ
- อ.สงบ :** ท่านอาจารย์พูดนี้ ท่านพูดตามพระวินัย โดยบริสุทธิ เป็น
เช่นนั้น ก็มีหลาย ๆ ท่าน ที่จะรับมรดก ท่านลาสิกขา ก่อน
แล้วก็ไปรับ พอรับเสร็จ ท่านบวชอีก ก็มี
- ท่านอาจารย์ :** ค่ะ หมายความว่า เวลาบวช ต้องสละมรดกนั้นด้วย ถ้า
ไม่สละก็บวชไม่ได้ ถูกต้องไหม? เพราะเหตุว่า ต้องสละ
สละทั้งหมด ไม่ใช่มีเงินอยู่ในธนาคาร หรือว่า เป็น
เจ้าของโฉนดที่ดิน หรืออะไรอย่างนั้น นั่นยังเป็นเจ้าของ
อยู่ ยังไม่ได้สละ แต่ถ้าจะบรรพชา อุปสมบทจริง ๆ ต้อง
สละหมด
- คุณหมอทวีป :** แต่ตามนิตินัย ที่ทราบมา กรรมที่ดิน จะเปลี่ยนจาก "พระ"
เป็น "นาย" เขาจะทำแบบนั้น
- ท่านอาจารย์ :** ถ้าอย่างนั้น ก็ไม่ตรง เพราะเหตุว่า พระ เป็น นาย ไม่ได้
ถ้าไม่ได้ลาสิกขาบท !!! เพราะฉะนั้น ก็ผิดตั้งแต่ต้น
ทั้งหมด !!! ใช่ไหม?

คุณหมอทวีป :

แล้วอย่างนี้จะทำในแง่กฎหมายได้ไหม? สมมุติว่า เกิดมีลูกหลานคนอื่น แย้งมาว่าเป็นพระ รับอย่างนี้ แต่ว่าใส่เป็น "นาย" ก็ผิด ตามนิตินัยอาจจะไม่ผิด แต่ตามพุดินัยมันผิด

อ.สงบ :

ถ้าเราจะแยก ใน ๒ ส่วน ส่วนหนึ่ง ก็คือเรื่องของนิติกรรม นั้นถูกต้องตามหลักการ คือ เขาเป็นนาย แล้วเขาก็รับการโอน หรือว่า โอน ในกรณีซึ่งเป็นความจริง อย่างที่ท่านอาจารย์พูดถึง เป็นสมณะ ก็รับไม่ได้ ในส่วนนั้น ถ้าจะรับ ก็ต้องลาสิกขาก่อน

แต่ ในกรณีซึ่งไปทำ เพื่อให้ถูกต้องตามกฎหมาย ก็ใช้คำว่า "นาย" ในส่วนนี้ คุณหมอกก็แย้งว่า ถ้าอย่างนั้น ญาติเขา สามารถจะรับมรดกในส่วนนั้น ตกทอดได้ไหม? ก็รับได้ เพราะเขาเป็นนาย แต่คราวนี้ ท่านอาจารย์พูดถึงตามพระวินัยว่า ภิกษุ รับสิ่งเหล่านั้นไม่ได้อยู่แล้ว ก็ขัดกันอย่างนี้ แต่ว่า เขาทำถูกต้องตามกฎหมายอันหนึ่ง ไม่ถูกต้อง ตามพระวินัยอันหนึ่ง

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น อาบัติ แน่นอน !!! ไม่เคารพ ในพระศาสดา ไม่เคารพ ในพระวินัย ไม่ว่าจะด้วยกรณีใด ๆ ก็ตาม ต้องเป็นผู้ที่บริสุทธิ์อย่างยิ่ง เพราะฉะนั้น ไม่เหลือความเป็นพระ ถ้าทำผิดแล้วไม่ปลงอาบัติด้วย

อ.สงบ :

ผิด แต่ก็ไม่ใช่อาบัติ ที่จะต้องเป็นปาราชิก

ท่านอาจารย์ :

แต่ต้องปลงอาบัติ แต่ถ้าไม่ปลงอาบัติ

อ.สงบ :

ก็ ทุศีล !!!

ท่านอาจารย์ : ทุสิด ไปอีกนานเท่าไร? เพราะว่า ไม่ได้ปลงอาบัติ
อ.สงบ : ก็ทราบเท่าที่ไม่ปลงอาบัติ
ท่านอาจารย์ : จนถึงสิ้นชีวิต
อ.สงบ : ครับผม
ท่านอาจารย์ : ค่ะ

คุณปริญา : กราบพระคุณเจ้า กราบท่านอาจารย์สุจินต์และผู้ร่วม
สนทนาทุกท่านที่นี้ครับ ขอต่อคำถามเกี่ยวกับว่า
พระภิกษุ ที่ลาสิกขาบท แล้วเป็นนาย ไปรับมรดก ใน
ทำนองนี้

ท่านอาจารย์ :

ขอโทษนะคะ พระภิกษุรูปนั้น ยังไม่ได้ลาสิกขาบท ในกรณีของคุณหมอ แต่ถ้าคุณปริญา จะพูดในหลักการ ที่ถูกต้อง คือ ผู้ที่เื้อเพื่อต่อพระธรรมวินัย ไม่ขัดต่อพระวินัย ก็ต้องลาสิกขาบทก่อน แล้วไปเป็นนาย แล้วก็ไปรับมรดก แต่ถ้าภิกษุรูปนั้น ไม่ทำอย่างนั้น ต้องอาบัติ !!!

คุณปริญา :

แล้วในกรณีที่ท่านลาสิกขาบท แล้วก็ไปรับมรดก แล้วก็กลับมาบวชอีก แต่ การบวชนี้เพื่อละ เพื่อละสิ่งทั้งหมด แล้วท่านจะยึดถือ สิ่งเหล่านั้น ได้หรือครับ?

ท่านอาจารย์ :

ก่อนที่จะบวช ท่านต้องสละสิ่งที่ท่านมีด้วยค่ะ ที่ไปรับมาแล้ว ต้องสละด้วย มิฉะนั้น ก็บวชไม่ได้ !!! ไซ้ไหม? คุณสงบ

อ.สงบ :

ในส่วนของที่เขามีสิทธิ์ ที่เขาเป็นฆราวาสอยู่ ก็มีสิทธิ์ ในส่วนนั้น แต่คราวนี้ พอมาบวชแล้ว ท่านก็ไม่มีแล้ว

ท่านอาจารย์ :

หมายความว่า เมื่อไปรับที่ดินมาแล้ว เป็นมรดกแล้ว แล้วต้องการที่จะบวชอีกครั้งหนึ่ง บุคคลนั้น ต้องสละทรัพย์สินทั้งหมด ที่ดินที่ไปรับมาแล้ว ก็ต้องสละด้วย มิฉะนั้น ก็จะบวชไม่ได้ ไซ้ไหม? ถ้ายังมีทรัพย์สินอยู่

อ.สงบ : ในส่วนนั้น ในทางพระวินัย ก็ไม่ได้กำหนดว่าให้ละทั้งหมดหรือเปล่า

ท่านอาจารย์ : บรรพชา หมายความว่า อะไร?

อ.สงบ : กัลละเว่นจากอกุศลทั้งปวง

ท่านอาจารย์ : แล้วก็ สละวงศาคณาญาติ บ้านเรือน หรือเปล่า?

[illegible]

ท่านอาจารย์: สละทรัพย์สมบัติ หรือเปล่า?

อ.สงบ : โดยหลักการ ต้องสละครับ

ท่านอาจารย์ : ถ้ามีจิตยินดีในเงินและทอง เพียงแค่อินดี ก็อาบัติ ใช่ไหม?

อ.สงบ : ก็อบบัติ ไร่ครับ

ท่านอาจารย์ : เพราะฉะนั้น ก็จะเป็นพระภิกษุ โดยอาบัติไปเรื่อย ๆ

สังฆกรรมปฏิรูปกสูตร

(ว่าด้วยพระสังฆกรรมกำลังเลือนหายไป)

[๕๓๑] สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี กรุงสาวัตถี. ณ ครั้นนั้น ท่านพระมหากัสสปะ เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว ถวายอภิวาทแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นท่านพระมหากัสสปะ นั่งเรียบร้อยแล้ว ได้กราบทูลถามว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อะไรหนอแลเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้เมื่อก่อนสิกขาบหมิ่นน้อยและภิกษุตั้งอยู่ในพระอรหัตผลมีมาก และอะไรเป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้บัดนี้สิกขาบหมิ่นน้อยและภิกษุตั้งอยู่ในพระอรหัตผลมีน้อย.

[๕๓๒] พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า ดูก่อนกัสสปะ ชื่อนั้นเป็นอย่างนี้คือ เมื่อหมู่สัตว์เลวลง พระสังฆกรรมกำลังเลือนหายไป สิกขาบจึงมีมากขึ้น ภิกษุที่ตั้งอยู่ใน

พระอรหันต์ผลจึงน้อยเข้า สัทธรรมปฏิรูปยังไม่เกิดขึ้นในโลกตราบใด ตราบนั้นพระ
สัทธรรมก็ยังไม่เลือนหายไป แต่สัทธรรมปฏิรูปเกิดขึ้นในโลกเมื่อใด เมื่อนั้นพระ
สัทธรรมจึงเลือนหายไป ทองเทียมนยังไม่เกิดขึ้นในโลกตราบใด ตราบนั้นทองคำ
ธรรมชาติก็ยังไม่หายไป แต่เมื่อใดที่ทองเทียมเกิดขึ้น เมื่อนั้นทองคำธรรมชาติจึง
หายไป ฉนใด พระสัทธรรม ก็ฉนนั้น สัทธรรมปฏิรูปยังไม่เกิดขึ้นในโลกตราบใด
ตราบนั้นพระสัทธรรมก็ยังไม่เลือนหายไป แต่เมื่อใดที่สัทธรรมปฏิรูปเกิดขึ้น เมื่อนั้น
พระสัทธรรม จึงเลือนหายไป.

[๕๓๓] ดูก่อนกัสสปะ ธาตุดินยังพระสัทธรรมให้เลือนหายไปไม่ได้ ธาตุน้ำ
ธาตุไฟ ธาตุลม ก็ยังพระสัทธรรมให้เลือนหายไปไม่ได้ ที่แท้โมฆบุรุษในโลกนี้ต่างหาก
เกิดขึ้นมา ก็ทำให้พระสัทธรรมเลือนหายไป เปรียบเหมือนเรือจะอับปาง ก็เพราะต้นหน
เท่านั้น พระสัทธรรม ยังไม่เลือนหายไป ด้วยประการฉะนี้.

[๕๓๔] ดูก่อนกัสสปะ เหตุฝ่ายต่ำ ๕ ประการเหล่านี้ ย่อมเป็นไปพร้อม เพื่อ
ความพ้นเพื่อน เพื่อความเลือนหายแห่งพระสัทธรรม เหตุฝ่ายต่ำ ๕ ประการเป็นไฉน?
คือ

- ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ในธรรมวินัยนี้ ไม่เคารพยำเกรงในพระศาสดา ๑
- ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ในธรรมวินัยนี้ ไม่เคารพยำเกรงในพระธรรม ๑
- ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ในธรรมวินัยนี้ ไม่เคารพยำเกรงในพระสงฆ์ ๑
- ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ในธรรมวินัยนี้ ไม่เคารพยำเกรงในสิกขา ๑
- ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ในธรรมวินัยนี้ ไม่เคารพยำเกรงในสมาธิ ๑

เหตุฝ่ายต่ำ ๕ ประการเหล่านี้แล ย่อมเป็นไปพร้อม เพื่อความพ้นเพื่อน เพื่อ
ความเลือนหาย แห่งพระสัทธรรม.

จบสัทธรรมปฏิรูปกสูตรที่ ๑๓.

พระสุตตันตปิฎก สังยุตตนิกาย นิทานวรรค เล่ม ๒ หน้าที่ ๖๓๐

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขอบพระคุณและขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของท่านเจ้าภาพ
พันตำรวจเอก ประสิทธิ์ชัย และ คุณสุภัทรา ใจชาญสุขกิจ
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

